

Sygn. akt I ACa 1236/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Cesarz

Sędziowie: SA Michał Kłós

SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska (spr.)

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 11 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 1925/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od M. S. na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1236/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Płocku w sprawie z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. przeciwko M. S. w punkcie 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 304.090,97 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 22.422 zł, w tym kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na ustaleniach faktycznych, z których najistotniejsze są następujące:

W dniu 9 kwietnia 2009 r. pozwana M. S. zawarła z (...) Bankiem S.A. w W. umowę kredytu hipotecznego nr (...) w kwocie 166.388,03 złotych. Na mocy zawartej umowy kredytu pozwana zobowiązała się do spłaty udzielonego kredytu w 360 miesięcznych równych kapitałowo – odsetkowych ratach wg harmonogramu spłat. Pozwana złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 332.776,06 zł. Złożyła także oświadczenie, że wyraża zgodę na przeniesienie przez bank wierzytelności z tytułu kredytu oraz innych umów stanowiących zabezpieczenie kredytu na

towarzystwo funduszy inwestycyjnych, prowadzące fundusz sekurytyzacyjny albo fundusz sekurytyzacyjny, działające na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych albo na podmiot emisyjny w rozumieniu art. 92a ust. 1 prawo bankowe. Spłata kredytu została zabezpieczona przez ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 166.388,03 zł i kaucyjnej do kwoty 139.562,84 zł na nieruchomości położonej w miejscowości I., dla której Sąd Rejonowy w Płońsku Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za numerem (...). Kredyt został uruchomiony. Pozwana zaprzestała wpłat tytułem rat kredytowych. Pismem z dnia 18 października 2010 r. wierzyciel pierwotny wypowiedział pozwanej umowę kredytu.

W dniu 27 stycznia 2011 r. Bank wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 22 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy w Płońsku nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, ograniczając odpowiedzialność dłużniczki do kwoty 332.776,06 zł.

Na wniosek banku złożony 4 lipca 2011 r., Komornik przy Sądzie Rejonowym w Płońsku K. K., wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej – sygn. akt KM 1543/11. Pismem z dnia 21 kwietnia 2015r. Bank złożył do Komornika wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 8 maja 2015r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne.

W dniu 31 marca 2015 r. powód nabył od (...) Banku S.A. w W. wierzytelność z tytułu umowy kredytu z dnia 9 maja 2009 r. wraz ze wszystkimi ustanowionymi zabezpieczeniami. Na dzień sprzedaży w/w wierzytelność wynosiła: w zakresie należności głównej- 164.528,13 zł, odsetki umowne na dzień 31.03.2015r. – 10.377,82 zł, odsetki karne na dzień 31.03.2015 r. – 105.794,96 zł i koszty 4.566,26 zł- łącznie zadłużenie na dzień nabycia wynosiło 285.267,19 zł.

W dniu 4 stycznia 2010 r. doszło do połączenia (...) Banku S.A. w (...) Bankiem S.A. w W.. (...) Bank S.A. był bankiem przejmującym. Po połączeniu wierzyciel pierwotny występował w obrocie pod nazwą (...) Bank S.A. w W.. Na wniosek powoda w księdze wieczystej obejmującej nieruchomość, na której ustanowiona została hipoteka tytułem zabezpieczenia o kredytu dokonano zmiany wierzyciela hipotecznego, wpisując powoda. Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania należności.

Na dzień złożenia pozwu kwota zadłużenia z tytułu nabytej przez powoda wierzytelności wynosiła łącznie 304.090,97 zł, w tym kapitał – 164.528,13 zł, odsetki łącznie – 139.562,84 zł, w tym odsetki umowne 116.562,80 zł naliczone przez wierzyciela pierwotnego do dnia zawarcia umowy cesji oraz 23.390,04 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od należności głównej za okres od nabycia wierzytelności do złożenia pozwu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo. Podkreślił, że powód nabył wierzytelność w drodze cesji wraz z roszczeniem o zaległe odsetki zgodnie z art. 509 k.c. Zawarcie takiej umowy było zdaniem Sądu pierwszej instancji w pełni dopuszczalne w świetle art. 353¹ k.c.

Sąd Okręgowy uznał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia za chybiony. Wskazał, że termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy kredytowej, a także świadczeń stwierdzonych bankowym tytułem egzekucyjnym wynosi trzy lata (art. 118 k.c.) Sąd pierwszej instancji odwołał się do art. 120 k.c. oraz art. 123 k.c., a także 124 k.c. i przyjął, że w niniejszej sprawie doszło dwukrotnie do przerwania biegu terminu przedawnienia. Bank wypowiedział pozwanej umowę kredytu pismem z dnia 18 października 2010 r. Wystawił tytuł bankowy przeciw pozwanej 27 stycznia 2011 r., a sąd nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności 22 lutego 2011r. Bank, jako wierzyciel pierwotny występując do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu po raz pierwszy przerwał bieg terminu przedawnienia. Przerwanie biegu terminu nastąpiło więc co najmniej w styczniu 2011 r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że po uprawomocnieniu się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności zaczął ponownie biec trzyletni termin przedawnienia. Termin ten został przerwany po raz drugi w momencie złożenia przez bank wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej tj. w dniu 4 lipca 2011 r. Przez cały okres trwania postępowania egzekucyjnego nie biegł termin przedawnienia roszczenia. Ponowny bieg terminu przedawnienia rozpoczął się wraz z uprawomocnieniem się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego

na podstawie postanowienia wydanego przez komornika 8 maja 2015 r. Sąd Okręgowy zaakcentował, że powództwo w niniejszej sprawie zostało złożone w dniu 30 lipca 2015 roku, a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego dla tego rodzaju roszczenia.

Marginalnie Sąd meriti wskazał, że roszczenie wynikające z zaciągniętego przez pozwaną kredytu zostało także zabezpieczone poprzez ustanowienie hipotek. Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 65 oraz art. 102 i art. 77 oraz art. 104 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. 2013, poz. 707), zaznaczając, że wziął pod uwagę stan prawny obowiązujący przed 20 lutego 2011 roku. Hipotetycznie, nawet gdyby doszło do przedawnienia roszczenia (co w niniejszej sprawie nie zaszło) to wierzyciel mógłby się zaspokoić do wysokości hipoteki zwykłej tj. 164.528,13 zł i hipoteki kaucyjnej tj. kwoty 139.562,84 zł.

Sąd pierwszej instancji nie zgodził się z pozwaną, kiedy twierdziła, że wierzyciel pierwotny sprzedając wierzytelność za 5-10 % rzeczywistej wartości wierzytelności, umorzył wierzytelność w pozostałym zakresie.

O odsetkach za opóźnienie Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia pozwu tj. od 30 lipca 2015r. Sąd pierwszej instancji orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, określoną w art. 98 k.p.c. Natomiast o kosztach zastępstwa procesowego orzekł zgodnie § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła pozwana apelacją, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie przez Sąd Okręgowy, że ma zapłacić kwotę 304.090,97 zł. wraz z odsetkami ustawowymi, które są według skarżącej rażąco wysokie. Ponadto wskazała, że Sąd pierwszej instancji zasądził kwotę dwukrotnie wyższą od pierwotnie zaciągniętego długu. Oświadczyła, że wyraża chęć spłaty kapitału, ale nie jest w stanie zapłacić tak wysokich odsetek.

W odpowiedzi strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanej oraz o zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się niezasadna.

Skarżąca podniosła w apelacji bliżej niesprecyzowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyznając jednocześnie w apelacji na k- 164, że zasądzona od niej kwota jest adekwatna do posiadanego faktycznego zadłużenia. Zarzut ten okazał się nietrafny, bowiem Sąd Okręgowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zasadności żądania, w oparciu o całokształt materiału dowodowego, ocenionego w sposób prawidłowy. Pozwana w toku postępowania nie kwestionowała dochodzonej przez stronę powodową łącznie kwoty 304,090,97 złotych. Strona powodowa przedłożyła wszystkie niezbędne dokumenty na poparcie swych twierdzeń i żądań. Pozwana miała możliwość zakwestionowania ich mocy dowodowej, czego jednak nie uczyniła, nie przedstawiła też żadnych własnych argumentów przeciwnych, poza tym że kwotę dochodzoną uważa za wygórowaną. W apelacji M. S. wskazała na błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu przez Sąd Okręgowy, że winna zapłacić kwotę 304.090,97 złotych wraz z rażąco wygórowanymi odsetkami. Na czym miałyby polegać ów błąd Sądu i co do jakich ustaleń został popełniony apelująca już nie wskazała. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i rzetelny zgromadził niezbędny dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy materiał dowodowy, dokonał jego trafnej oceny, która to nie jest oceną dowolną i poczynił na jego podstawie trafne ustalenia faktyczne.

Co więcej Sąd Okręgowy w sposób przejrzysty wskazał, jaka motywacja leżała u podstaw takiego, a nie innego stanowiska. Dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego i poczynione ustalenia faktyczne Sąd Apelacyjny podziela, uznając ją za wszech miar trafną i czyniąc je podstawą swego rozstrzygnięcia.

Należy zauważyć, że M. S. poddała się egzekucji co do kwoty 332 776,06 złotych na mocy oświadczenia z dnia 9 kwietnia 2009 roku. Tym samym pozwana jeszcze przed wszczęciem postępowania sądowego nie kwestionowała nawet wyższej kwoty, niż dochodzona przez stronę powodową w pozwie.

Wierzytelność dochodzona przez stronę powodową niewątpliwie nie uległa przedawnieniu. Termin przedawnienia wynosił w tej sprawie 3 lata. (art. 118 k.c.). Bank wypowiedział umowę kredytu pozwanej pismem z dnia 18 października 2010 r. Następnie bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej w dniu 27 stycznia 2011 roku, a sąd nadał mu klauzulę wykonalności w dniu 22 stycznia 2011 roku. Tym samym zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia został przerwany najwcześniej w styczniu 2011 roku. Ponowne przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dniu 4 lipca 2011 roku w związku z wnioskiem banku o wszczęcie postępowania przeciwko pozwanej. Do dnia 8 maja 2015 roku, kiedy to postępowania egzekucyjne zostało umorzone termin przedawnienia nie biegł zgodnie z art. 124 § 2 k.p.c. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 30 lipca 2015 roku, czyli przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia dla rodzaju roszczenia dochodzonego w sprawie.

Zarzut ten nie został ponowiony na etapie postępowania apelacyjnego, a apelacja nie formułuje żadnych zarzutów, związanych z dokonaną w tym zakresie oceną Sądu I instancji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji i oddalił apelację.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 2 sentencji zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., ustalając je w wysokości określonej w § 2 pkt 7, § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804)